

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA

Janusz Walawski

Sędziowie WSA

Maria Werpachowska

Piotr Borowiecki (spr.)

Protokolant specjalista

Maria Zawada

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2018 r.
sprawy ze skargi Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka
na decyzję Prokuratora Generalnego
z dnia 27 września 2017 r. nr PK I lp 242.2017
w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej

- 1. uchyla zaskarżoną decyzję,**
- 2. zasądza od Prokuratora Generalnego na rzecz Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka kwotę 200 zł (słownie: dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Na oryginale własne podpisy
Za zgodność z oryginałem

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 27 września 2017 r., nr PK I Ip 242.2017, Prokurator Generalny (dalej także: „organ”) - działając na podstawie przepisów art. 16 ust. 1 i 2 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 1764 ze zm. - dalej także: „u.d.i.p.”) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 - dalej: „k.p.a.”) - po rozpoznaniu wniosku Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka z siedzibą w Warszawie (dalej także: „skarżąca HFPC” lub „strona skarżąca”) z dnia 11 sierpnia 2017 r. w zakresie punktu 6, tj.:

„6. Ile razy Prokurator Generalny udostępnił informacje dotyczące konkretnych spraw „innym osobom” na podstawie art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze ze wskazaniem:

- przedmiotu sprawy,
- komu zostały udostępnione,
- daty udostępnienia,
- uzasadnienia udostępnienia informacji”

odmówił udostępnienia wnioskowanej informacji publicznej.

Zaskarżona decyzja Prokuratora Generalnego wydana została w następującym stanie faktycznym.

Wnioskiem z dnia 11 sierpnia 2017 r. skarżąca Helsińska Fundacja Praw Człowieka - powołując się na przepisy art. 2 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej - zwróciła się do Prokuratora Generalnego o udostępnienie informacji między innymi w następującym zakresie:

„6. Ile razy Prokurator Generalny udostępnił „informacje dotyczące konkretnych spraw” „innym osobom” na podstawie art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze ze wskazaniem:

- przedmiotu sprawy,*
- komu zostały udostępnione,*
- daty udostępnienia,*
- uzasadnienia udostępnienia informacji”.*

Pismem z dnia 4 września 2017 r., nr PK I Ip 242.2017, Dyrektor Biura Prezydialnego Prokuratury Krajowej poinformował skarżącą HFPC, że Prokuratura Krajowa nie dysponuje urządzeniem ewidencyjnym służącym do odrębnej rejestracji spraw, w których udzielono informacji w oparciu o art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 r., poz. 177 ze zm.). Jednocześnie, organ wskazał, że systemy informatyczne prokuratury nie generują informacji pozwalających na zidentyfikowanie spraw w zależności od podstawy prawnej udzielanych odpowiedzi w poszczególnych sprawach. W związku z tym, Dyrektor Biura Prezydialnego Prokuratury Krajowej wskazał, że udostępnienie skarżącej HFPC wnioskowanej przez nią informacji wymagałoby analizy i przejrzenia spraw ze wszystkich urzędów ewidencyjnych, do których w okresie od dnia 4 marca 2016 r. do dnia 31 maja 2017 r. wpisano 69.120 spraw i wyeksponowano 235.326 pism. Organ stwierdził, że podjęcie tych czynności w celu przygotowania stronie skarżącej informacji zaangażowałoby znaczne środki i zasoby kadrowe Prokuratury Krajowej przez okres znacznie dłuższy, niż wskazany w art. 13 ust. 2 u.d.i.p. W konsekwencji, organ uznał, że wnioskowana przez Helsińską Fundację Praw Człowieka informacja ma charakter informacji publicznej przetworzonej, o jakiej mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej i jej udzielenie może nastąpić jedynie w zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego. W związku z tym, organ wezwał skarżącą HFPC o wskazanie - w terminie 7 dni od otrzymania tego pisma - na czym polega szczególny interes publiczny przemawiający za udzieleniem jej wnioskowanej informacji.

Pismem z dnia 14 września 2017 r., przesłanym za pośrednictwem faksu, skarżąca HFPC zakwestionowała stanowisko organu odnośnie przyjęcia, że wnioskowana informacja we wskazanym powyżej zakresie dotyczącym punktu 6 wniosku z dnia 11 sierpnia 2017 r. stanowi informację publiczną przetworzoną. Zdaniem strony skarżącej, informacja ta ma charakter informacji prostej, która nie

wymaga porównania, zmiany lub analizy informacji prostych w celu utworzenia jakościowo nowej informacji. Skarżąca HFPC stwierdziła, że realizacja jej wniosku obejmuje zatem przekazanie posiadanej przez Prokuratora Generalnego informacji prostej, nie zaś wytworzenia nowej. Ponadto, strona skarżąca stwierdziła, że wnioskowana informacja dotyczy szczególnej kompetencji Prokuratora Generalnego wprowadzonej ustawą z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze, która umożliwia udostępnienie informacji dotyczących spraw prowadzonych przez prokuraturę zarówno organom publicznym, jak również „*innym osobom*”. Strona skarżąca zauważyła, że znaczenie nowej kompetencji Prokuratora Generalnego była przedmiotem szerokiej debaty publicznej oraz licznych publikacji prasowych. Zdaniem skarżącej HFPC, odmowa udostępnienia wnioskowanej informacji uniemożliwia prowadzenie skutecznej kontroli społecznej nad działalnością Prokuratora Generalnego. W związku z tym, skarżąca HFPC uznała, że uzyskanie spornej informacji jest niezbędnym warunkiem dla zapewnienia zasady jawności działalności organów publicznych, w szczególności Prokuratora Generalnego oraz podległych mu prokuratorów. Ponadto, zdaniem strony skarżącej, odmowa udostępnienia wnioskowanej informacji uniemożliwia realizację statutowych zadań Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka, jako organizacji pozarządowej, której statutowym celem jest podejmowanie inicjatyw edukacyjnych i badawczych w zakresie problematyki praw człowieka. Strona skarżąca zauważyła, że działanie instytucji publicznych (m.in. sądów, prokuratury, Policji) jest jednym z podstawowych zagadnień objętych działalnością skarżącej HFPC, która w ramach prowadzonej działalności analizuje to, w jaki sposób obowiązujące prawo działa w praktyce, dzięki czemu jest w stanie formułować postulaty *de lege ferenda* podczas procesu legislacyjnego. Jednocześnie, skarżąca HFPC uznała, że wskazanie przez Biuro Prezydialne Prokuratury Krajowej ograniczenia techniczne i informatyczne mają bardzo ogólnikowy charakter i odnoszą się m.in. do „*korespondencji wpływającej*”, podczas, gdy wniosek HFPC dotyczy kompetencji przekazywania informacji innym podmiotom, a tym samym „*korespondencji wychodzącej*”. W tej sytuacji, strona skarżąca zarzuciła, że przedstawione przez organ uzasadnienie nie ma w pełni zastosowania do realizacji wniosku z dnia 11 sierpnia 2017 r.

W wyniku rozparzenia wniosku skarżącej Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka z dnia 11 sierpnia 2017 r. w zakresie punktu 6, tj.:

„6. Ile razy Prokurator Generalny udostępnił informacje dotyczące konkretnych spraw „innym osobom” na podstawie art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze ze wskazaniem:

- przedmiotu sprawy,
- komu zostały udostępnione,
- daty udostępnienia,
- uzasadnienia udostępnienia informacji”

Prokurator Generalny - działając na podstawie przepisów art. 16 ust. 1 i 2 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej oraz art. 104 k.p.a. - decyzją z dnia 27 września 2017 r., nr PK I lp 242.2017, odmówił udostępnienia wnioskowanej informacji publicznej.

W uzasadnieniu decyzji Prokurator Generalny, powołując się na brzmienie art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, wskazał, że ustawa nie definiuje pojęcia *informacji przetworzonej*. Organ zauważył jednak, że w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych, *informacją przetworzoną* jest informacja opracowana przez zobowiązany podmiot przy użyciu dodatkowych sił i środków, na podstawie posiadanych przez niego danych, w związku z żądaniem wnioskodawcy i na podstawie kryteriów przez niego wskazanych, czyli informacja, która zostanie przygotowana „specjalnie” dla wnioskodawcy wedle wskazanych przez niego kryteriów. Zdaniem organu, informacja przetworzona to taka informacja, której wytworzenie wymaga intelektualnego zaangażowania podmiotu zobowiązanego (por. m.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt II SA/Po 940/14, wyrok WSA w Warszawie z dnia 16 lipca 2014 r., sygn. akt II SA/Wa 738/14, czy też wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygn. akt I OSK 89/13). Powołując się na stanowisko NSA wyrażone w wyroku z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt I OSK 1261/15, LEX nr 2177175, Prokurator Generalny uznał, że informacja przetworzona stanowi jakościowo nowy typ informacji, przygotowany specjalnie dla wnioskodawcy, a zatem to informacja, której organ wprost nie posiada i dla jej wytworzenia niezbędne jest przeprowadzenie pewnych działań na posiadanych już informacjach. Organ zauważył, że informacją przetworzoną w pewnych przypadkach są również informacje proste posiadane przez organ, jeżeli uwzględnienie wniosku wymaga ich zgromadzenia poprzez przegląd materiałów źródłowych, w których są zawarte, i angażuje po stronie adresata wniosku środki i zasoby konieczne dla jego

prawidłowego funkcjonowania (por. wyrok NSA z dnia 6 października 2011 r., sygn. akt I OSK 1199/11, LEX nr 1149133).

Mając powyższe na względzie, Prokurator Generalny uznał, że w przedmiotowej sprawie wnioskowana przez skarżącą HFPC informacja stanowi informację publiczną przetworzoną, o jakiej mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.

Organ stwierdził, że Prokuratura Krajowa nie dysponuje urządzeniem ewidencyjnym służącym do odrębnej rejestracji spraw, w których udzielono informacji w oparciu o art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze. Organ wskazał, że systemy informatyczne prokuratury nie generują informacji pozwalających na zidentyfikowanie spraw w zależności od podstawy prawnej udzielanych w poszczególnych sprawach odpowiedzi, a jest to jedyne kryterium, jakie wskazała skarżąca HFPC. Zdaniem organu, nie ma więc możliwości wprowadzenia do systemu pytania o konkretną podstawę prawną udzielanej odpowiedzi, w tym przypadku o art. 12 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze, albowiem system informatyczny takiego pytania nie przyjmie. W związku z tym, organ uznał, że udzielenie wnioskowanej informacji wymagałoby analizy i przejrzania spraw ze wszystkich urzędów ewidencyjnych. Organ wskazał w tym miejscu, że zgodnie z informacją Zastępcy Kierownika Sekretariatu Prokuratury Krajowej, w okresie od 4 marca 2016 r. do 28 czerwca 2017 r. wpłynęło 215.959 pism, a wyekspediowano w tym samym okresie 234.199 pism.

Wobec powyższego, organ uznał, że Prokuratura Krajowa nie posiada wprost wnioskowanej informacji i dla jej wytworzenia specjalnie dla skarżącej HFPC konieczne byłoby podjęcie wskazanych wyżej pracochłonnych działań, co przy uwzględnieniu liczby udzielonych odpowiedzi w tym czasie wymagałoby znaczącego nakładu środków i zaangażowania pracowników wszystkich komórek organizacyjnych przez wiele tygodni, co dezorganizowałoby bieżącą pracę jednostki. W konsekwencji, Prokurator Generalny uznał, że wnioskowana przez stronę skarżącą informacja ma więc charakter informacji publicznej przetworzonej.

W tej sytuacji, organ stwierdził, że udzielenie informacji publicznej przetworzonej jest skorelowane z potrzebą istnienia po stronie podmiotu wnioskującego przesłanki szczególnego interesu publicznego, o jakiej mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Zdaniem organu, dopiero zaistnienie przesłanki szczególnej istotności informacji publicznej przetworzonej dla

interesu publicznego stanowi podstawę dla podjęcia działań zmierzających do przygotowania przez Prokuraturę Krajową tej informacji.

Prokurator Generalny, analizując znaczenie pojęcia „*interesu publicznego*”, wskazał, że pojęcie to odnosi się w swej istocie do spraw związanych z funkcjonowaniem państwa oraz innych ciał publicznych, jako pewnej całości, szczególnie z funkcjonowaniem podstawowej struktury państwa. Zdaniem organu, skuteczne działanie w granicach interesu publicznego wiąże się z możliwością realnego wpływania na funkcjonowanie określonych instytucji państwa w szerokim tego słowa znaczeniu (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 22 czerwca 2006 r., sygn. akt II SA/Wa 1721/05). Organ zauważył, że przyjmuje się, iż pojęcie to z pewnością obejmuje interes ogółu, a nie interes indywidualny. Ponadto, organ wskazał, że w doktrynie akceptowany jest pogląd, iż pojęcia „jest w interesie indywidualnym” bądź „jest w interesie ogółu” oznacza, że wyprowadzona z danego stanu obiektywnego określona korzyść przypada jednostce względnie całemu społeczeństwu (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt IV SA/Po 940/14).

Prokurator Generalny uznał, że należy przyjąć, iż prawo do uzyskania informacji przetworzonej ma jedynie taki wnioskodawca, który jest w stanie wykazać w chwili składania wniosku swoje indywidualne, realne i konkretne możliwości wykorzystania dla dobra ogółu informacji publicznej, której przygotowania się domaga (por. wyrok NSA z dnia 10 stycznia 2014 r., sygn. akt I OSK 2111/13).

Organ zauważył jednocześnie, że zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., udostępnienie informacji publicznej przetworzonej musi być szczególnie istotne dla interesu publicznego. Zdaniem organu, przez użycie słów „*szczególnie istotne*” ustawodawca wprowadził kwalifikowaną formę interesu publicznego. Nie wystarczy więc, aby udzielenie informacji było „*istotne*” z punktu widzenia interesu publicznego, albowiem musi być ono „*szczególnie istotne*”.

Prokurator Generalny podniósł, że z akt przedmiotowej sprawy wynika, iż skarżąca HFPC jest organizacją pozarządową, której ogólnym celem, jak wskazuje, jest podejmowanie inicjatyw edukacyjnych i badawczych w zakresie problematyki praw człowieka, kontrola działania instytucji publicznych oraz analiza, w jaki sposób działa w praktyce obowiązujące prawo, dzięki czemu jest w stanie formułować postulaty *de lege ferenda* podczas procesu legislacyjnego. Organ uznał, że wskazując na te cele fundacji, strona skarżąca sugeruje, że przysługuje jej prawo

uzyskania każdej informacji publicznej o charakterze przetworzonym przy jednoczesnym braku obowiązku wykazania na czym miałyby polegać szczególnie istotny interes publiczny w uzyskaniu tej konkretnej informacji. Zdaniem organu, tego punktu widzenia nie można jednak podzielić, albowiem oznaczałoby to, że skarżąca HFPC stawia się w roli organu nadzorującego pracę organów publicznych i w związku z tym jest uprawniona do żądania wszelkich informacji przetworzonych dotyczących lub odnoszących się do tych organów, w tym również Prokuratora Generalnego. Tymczasem, jak uznał organ, redakcja art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. nie uprawnia jakichkolwiek wnioskodawców do przypisywania sobie tego rodzaju roli i uprawnień w uzyskiwaniu informacji publicznej przetworzonej. Według organu, przepis ten w sposób jednoznaczny wskazuje, że wnioskodawca, żądając informacji publicznej przetworzonej, zobowiązany jest do wykazania, że określony, konkretny rodzaj informacji jest niezbędny do realizacji szczególnie istotnego interesu publicznego.

Mając na względzie powyższe, Prokurator Generalny uznał, że skarżąca HFPC nie sprostала obowiązkowi wykazania, że wnioskowana przez nią informacja jest niezbędna do realizacji szczególnie istotnego interesu publicznego. Według organu, samo przytoczenie ogólnych celów Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka nie spełnia kryteriów wykazania szczególnie istotnego interesu publicznego w uzyskaniu tej konkretnej informacji. Organ uznał bowiem, że działalność organizacji pozarządowej, której celem są wskazane wyżej założenia, nie przekłada się na realną możliwość zainicjowania procesu legislacyjnego zmierzającego do zmiany przepisów prawa. Organ wskazał, że ewentualne złożenie postulatów *de lege ferenda* do podmiotów, którym przysługuje inicjatywa ustawodawcza nie stanowi realnej i konkretnej możliwości skutecznego wpływu na ten proces, a może być co najwyżej przedmiotem analizy przez te podmioty. W związku z tym, organ uznał, że działanie skarżącej HFPC w tym zakresie jest ograniczone i nie może przełożyć się na rzeczywistą możliwość wykorzystania jej w interesie publicznym, dla dobra ogółu. Zdaniem organu, podobnie należy ocenić wskazane przez skarżącą HFPC prowadzenie inicjatyw edukacyjnych i badawczych w zakresie praw człowieka, czy też kontroli społecznej nad działalnością Prokuratora Generalnego. Organ stwierdził jednocześnie, że fakt, iż kompetencja Prokuratora Generalnego określona w art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze była przedmiotem szerokiej debaty publicznej, w żadnym razie nie przesądza o wystąpieniu

kwalifikowanej przesłanki szczególnej istotności dla interesu publicznego w udostępnieniu wnioskowanej informacji.

Konkludując, Prokurator Generalny uznał, że nie ma podstaw, aby uznać, iż udostępnienie stronie skarżącej wnioskowanej informacji publicznej przetworzonej w tym konkretnym przypadku jest szczególnie istotne dla interesu publicznego.

W piśmie z dnia 30 października 2017 r. skarżąca Helsińska Fundacja Praw Człowieka wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na powyższą decyzję Prokuratora Generalnego z dnia 27 września 2017 r.

Wnosząc w *petitum* skargi o uchylenie zaskarżonej decyzji, a także o zasądzenie na rzecz strony skarżącej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, skarżąca HFPC zarzuciła organowi:

1) naruszeniem prawa materialnego, w szczególności:

- naruszenie art. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej - poprzez odmowę udostępnienia wnioskowanej informacji publicznej;

- naruszenie art. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. - poprzez przyjęcie, iż wnioskowana informacja ma charakter informacji przetworzonej;

- naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. - poprzez przyjęcie na gruncie niniejszej sprawy, iż strona skarżąca nie wykazała szczególnego interesu publicznego w otrzymaniu wnioskowanej informacji dotyczącej sposobu korzystania przez Prokuratora Generalnego z przyznanych mu kompetencji;

- naruszenie art. 61 ust. 1 Konstytucji RP - poprzez odmowę udostępnienia informacji na temat działalności organu władzy publicznej, tj. Prokuratora Generalnego;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, w szczególności:

- naruszenie art. 7 k.p.a. - poprzez pominięcie interesu publicznego oraz słusznego interesu obywateli w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy;

- naruszenie art. 107 § 1 i 3 k.p.a. - poprzez błędną interpretację przepisów prawa oraz nieprawidłową ocenę stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca zauważyła na wstępie, iż podstawą uznania przez organ wnioskowanej informacji publicznej za przetworzoną jest zakres funkcji dostępnych w systemie elektronicznym stosowanym w Prokuraturze Krajowej, służącym do organizacji korespondencji przychodzącej, który to system - według organu - nie generuje informacji pozwalających na zidentyfikowanie spraw w

zależności od podstawy prawnej udzielanych odpowiedzi. Tym samym, strona skarżąca zarzuciła, iż Prokurator Generalny poprzez odwołanie się do przepisów wykonawczych, w tym zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z 3 marca 2016 r. regulującego organizację działania sekretariatu, określił, jakie informacje w systemie informatycznym będą generowane automatycznie, a które zostaną uznane za przetworzone. W ocenie skarżącej HFPC, charakter techniczny systemu nie może przesądzać o charakterze wnioskowanej informacji, która dotyczy szeregu informacji prostych, a więc: faktu udostępnienia informacji dotyczącej konkretnych spraw „innym osobom” (tj. osobom nie będącym organom władzy publicznej ani przedstawicielem mediów), a także przedmiotu sprawy oraz informacji komu zostały udostępnione, daty owego udostępnienia i uzasadnienia udostępnienia.

Ponadto, skarżąca HFPC uznała, że nie można pominąć tego, iż przedmiotem jej wniosku są informacje dotyczące korzystania przez Prokuratora Generalnego z kompetencji przyznanej mu na mocy ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze, które były przedmiotem licznych publikacji prasowych oraz szerokiej debaty publicznej. Strona skarżąca zauważyła, że w mediach pojawiła się informacja, w świetle której Prokurator Generalny kilkanaście razy korzystał z kompetencji z art. 12 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze, tj. udostępniania informacji o prowadzonych sprawach „innym osobom” (vide: *Lex Kaczyński. Prezes PiS dostał informacje z 13 śledztw*, Newseek.pl z dnia 12 czerwca 2017 r.; podobnie: D. Flis, *Ziobro nosi akta do Kaczyńskiego. Dal sobie takie prawo*, OKO.press z dnia 5 sierpnia 2017 r.). Skarżąca HFPC zauważyła, że jak dotychczas Prokuratora Krajowa nie odniosła się oficjalnie do tych informacji prasowych, a więc celem wniosku stromny skarżącej jest m. in. ich zweryfikowanie. Strona skarżąca nie zgodziła się z oceną organu, iż fakt prowadzenia szerokiej debaty publicznej nad znaczeniem kompetencji wynikającej z art. 12 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze „nie przesądza o wystąpieniu kwalifikowanej przesłanki szczególnej istotności dla interesu publicznego w udostępnianiu wnioskowanej informacji”. Zdaniem skarżącej HFPC, organ pomija bowiem fakt, że ustawa - Prawo o prokuraturze jest przedmiotem analizy ze strony Komisji Weneckiej, która podczas wizyty w Warszawie w dniach 25-26 października 2017 r., podczas spotkania z Helsińską Fundacją Praw Człowieka, analizowała również znaczenie i zakres kompetencji Prokuratora Generalnego, o której mowa w art. 12 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze. Skarżąca HFPC uznała, że świadczy to o

tym, iż wnioskowana informacja ma szczególne znaczenie dla interesu publicznego - m.in. dla pozycji Polski na arenie międzynarodowej.

Ponadto, strona skarżąca podniosła, iż podstawowym celem działalności organizacji pozarządowych typu „*watchdog*” jest prowadzenie kontroli społecznej nad działalnością organów władzy publicznej. Według strony skarżącej, dostęp do informacji publicznej jest podstawowym narzędziem realizacji takiej kontroli zarówno przez osoby prawne (fundacje, stowarzyszenia), jak również przez osoby indywidualne. W tej sytuacji, skarżąca HFPC uznała, że nieprawdziwym jest twierdzenie Prokuratora Generalnego, jakoby z faktu prowadzenia kontroli społecznej można było wyprowadzić wniosek o „*stawianiu się w pozycji organu nadzorującego pracę organów publicznych*”. Strona skarżąca zauważyła, że prowadzenie działalności nadzorczej wiąże się z posiadaniem narzędzi umożliwiających zmianę decyzji podjętych przez organ, gdy tymczasem ustawa o dostępie do informacji publicznej nie przewiduje takiego instrumentu w odniesieniu do żadnego podmiotu. Skarżąca HFPC stwierdziła zatem, iż celem jej wniosku nie jest uchylene decyzji Prokuratora Generalnego, ale pozyskanie informacji na temat sposobu korzystania przez niego z kompetencji, o której mowa w art. 12 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze.

Odnosząc się z kolei do argumentu organu, iż skarżąca HFPC nie ma możliwości zainicjowania procesu legislacyjnego, przez co nie wykazała szczególnego interesu publicznego uzasadniającego udostępnienie jej wnioskowanych informacji, strona skarżąca zarzuciła, iż takie stanowisko Prokuratora generalnego prowadzi do błędnej konkluzji, jakoby jedynie podmioty posiadające prawo inicjatywy ustawodawczej są upoważnione do otrzymania informacji przetworzonej. Zdaniem strony skarżącej, taka argumentacja organu zaprzecza jednak celowi, jakim jest udostępnianie informacji publicznej podmiotom niebędącym organom władzy publicznej. Skarżąca HFPC zauważyła, że w piśmie z dnia 14 września 2017 r. wskazała, iż „*w ramach prowadzonej działalności analizuje to, w jaki sposób obowiązujące prawo działa w praktyce, dzięki czemu jest w stanie formułować postulaty de lege ferenda podczas procesu legislacyjnego*”, a więc - wbrew sugestiom organu - nie wskazała tym samym, że celem wnioskowanej informacji jest jej wykorzystanie na potrzeby zainicjowania procesu legislacyjnego.

Podsumowując, strona skarżąca uznała, iż wnioskowana informacja nie ma charakteru przetworzonego. W ocenie skarżącej HFPC, trudności w jej

wygenerowaniu wynikają z ograniczeń systemu informatycznego nie zaś z charakteru wnioskowanej informacji. Zdaniem strony skarżącej, przyjmując jednak, że wnioskowana informacja - z uwagi na ograniczenia techniczne - ma charakter przetworzony, jej znaczenie dla debaty publicznej na temat kompetencji organu konstytucyjnego świadczy o istnieniu „szczególnego interesu publicznego” w jej udostępnieniu. W konsekwencji, skarżąca HFPC stwierdziła, że uzyskanie spornej informacji jest zatem warunkiem niezbędnym dla zapewnienia zasady jawności działalności organów publicznych, w szczególności Prokuratora Generalnego oraz podległych mu prokuratorów.

W ocenie skarżącej HFPC, w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 7 k.p.a., który nakłada na organ obowiązek podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Według strony skarżącej, brak uwzględnienia interesu społecznego stanowi rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy. Ponadto, skarżąca HFPC zarzuciła, iż przyjęta przez organ interpretacja przepisów prawa materialnego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 107 § 1 i 3 k.p.a. poprzez uznanie, iż stan faktyczny sprawy nie pozwala na udostępnienie informacji publicznej.

W odpowiedzi na skargę Prokurator Generalny wniósł o jej oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Odpowiadając na zarzuty skargi, Prokurator Generalny stwierdził, że - wbrew stanowisku skarżącej HFPC - wnioskowana przez stronę skarżącą informacja ma charakter przetworzony. Organ zauważył bowiem, że Prokuratura Krajowa nie dysponuje urządzeniem ewidencyjnym do odrębnej rejestracji spraw, w których udzielona została informacja w oparciu o art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze, a zatem nie dysponuje gotową informacją w tym zakresie. Organ stwierdził, że w celu przygotowania stronie skarżącej wnioskowanej przez nią informacji należałoby podjąć szereg pracochłonnych działań polegających na analizie i przejrzaniu spraw ze wszystkich urzędów ewidencyjnych, jakie zgodnie z zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów oraz innych działów administracji w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury prowadzone są w Prokuraturze Krajowej. Zdaniem organu, wynika to z faktu, że systemy informatyczne prokuratury nie

generują informacji pozwalających na zidentyfikowanie spraw w zależności od podstawy prawnej udzielanych w poszczególnych sprawach odpowiedzi, a jest to jedyne kryterium, jakie wskazała strona skarżąca. Prokurator Generalny, nie zgadzając się ze skarżącą HFPC, iż wnioskowana przez nią informacja nie ma charakteru przetworzonego - wskazał, że informacją przetworzoną w pewnych wypadkach są również informacje proste posiadane przez organ, jeśli uwzględnienie wniosku wymaga ich zgromadzenia poprzez przegląd materiałów źródłowych, w których są zawarte i angażuje po stronie adresata wniosku środki i zasoby konieczne dla jego prawidłowego funkcjonowania (por. wyrok NSA z dnia 6 października 2011 r., sygn. akt I OSK 1199/11). Prokurator Generalny nie podzielił również stanowiska skarżącej HFPC w zakresie wykazania istnienia szczególnie istotnego interesu publicznego, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., albowiem - zdaniem organu - takim szczególnie istotnym interesem publicznym nie są wskazywane przez skarżącą HFPC istniejące, według niej, wątpliwości co do zasadności przyznania Prokuratorowi Generalnemu uprawnienia z art. 12 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze. W ocenie organu, szczególnie istotnego interesu publicznego nie można utożsamiać z kwestionowaniem prawidłowości wprowadzenia konkretnych rozwiązań prawnych, w oparciu o które działa organ władzy publicznej. Organ uznał, że tego rodzaju pogląd prowadziłby do uznania, że za udostępnieniem każdej informacji publicznej przemawiałby szczególnie istotny interes publiczny, co wynika z faktu, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Prokurator Generalny nie podzielił również stanowiska skarżącej HFPC, szczególny interes uzasadniał charakter działalności Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka. Zdaniem Prokuratora Generalnego, działalność typu *watchdog* nie powoduje, że skarżąca HFPC zyskuje szczególne uprawnienia w dostępie do informacji publicznej, uprzywilejowujące ją w tym zakresie w stosunku do innych podmiotów. Według organu, takie opaczne rozumienie przepisów u.d.i.p. prowadziłoby do uczynienia ze skarżącej HFPC swoistego organu nadzorczego w stosunku do organu władzy publicznej, do czego obowiązujące regulacje prawne nie dają jej żadnych uprawnień. Prokurator Generalny stwierdził jednocześnie, że nie są również uzasadnione zarzuty naruszenia przez ten organ przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.a. i art. 107 § 1 i 3 k.p.a., albowiem - zdaniem organu - stan faktyczny ustalony w przedmiotowej sprawie nie narusza zasady prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 k.p.a., a zaskarżona decyzja odpowiada wymogom określonym w art. 107 § 1 i 3 k.p.a.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 1066 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

W świetle powołanych przepisów cyt. ustawy, Wojewódzki Sąd Administracyjny w zakresie swojej właściwości ocenia zaskarżoną decyzję administracyjną, postanowienie, czy też inny akt lub czynność z zakresu administracji publicznej dotyczącą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, z punktu widzenia ich zgodności z prawem materialnym i przepisami postępowania administracyjnego, według stanu faktycznego i prawnego obowiązującego w dacie wydania tego aktu lub podjęcia spornej czynności. Chodzi więc o kontrolę aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dokonywaną pod względem ich zgodności z prawem materialnym i przepisami procesowymi, nie zaś według kryteriów słuszności.

Ponadto, co wymaga podkreślenia, Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (*vide*: art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 ze zm. - dalej także: „p.p.s.a.”).

W ocenie Sądu, analizowana pod tym kątem skarga Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka z siedzibą w Warszawie zasługuje na uwzględnienie, albowiem zaskarżona decyzja Prokuratora Generalnego z dnia 27 września 2017 r. odmawiająca udostępnienia stronie skarżącej informacji publicznej w zakresie punktu 6 jej wniosku z dnia 11 sierpnia 2017 r., tj. w zakresie udostępniania przez Prokuratora Generalnego informacji dotyczących konkretnych spraw „innym osobom”, niż organy władzy publicznej, na podstawie art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze - narusza obowiązujące przepisy prawa.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznał bowiem, że Prokurator Generalny, wydając zaskarżoną decyzję administracyjną, dopuścił się - mającego zasadniczy wpływ na wynik sprawy - naruszenia przepisów art. 16 ust. 1 w związku z

art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, polegającego na niewłaściwym zastosowaniu w niniejszej sprawie ograniczenia w dostępie do informacji publicznej, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy.

Tym samym, Sąd stwierdził, że Prokurator Generalny, odmawiając stronie skarżącej dostępu do wnioskowanej informacji publicznej - dopuścił się istotnego naruszenia zasady praworządności wyrażonej w przepisach art. 6 k.p.a. i art. 7 *in principio* k.p.a. w związku z art. 16 ust. 2 u.d.i.p. oraz art. 7 Konstytucji RP.

Zdaniem Sądu, zarówno naruszenie powołanych wyżej przepisów prawa materialnego zawartych w ustawie o dostępie do informacji publicznej, jak i związana z tym uchybieniem obraza zasady praworządności, przyczyniły się w konsekwencji do naruszenia konstytucyjnego prawa obywatela do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, o którym mowa w przepisie art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, co ostatecznie miało istotny wpływ na ostateczny wynik sprawy, a więc stanowi dostateczną podstawę prawną do wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonej decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 27 września 2017 r.

Przechodząc do oceny legalności spornego rozstrzygnięcia organu, należy na wstępie zauważyć, że okolicznością niesporną w niniejszej sprawie było to, iż Prokurator Generalny, jako adresat wniosku skarżącej Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka z dnia 11 sierpnia 2017 r. inicjującego postępowanie, będąc organem administracji publicznej, jest podmiotem zobowiązany do udostępniania informacji publicznej, w świetle przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej. W toku postępowania nie budziło również jakiegokolwiek sporu to, że wnioskowana informacja, będąca przedmiotem rozstrzygnięcia organu, posiadała przymiot informacji publicznej, co przyznał również sam organ, wydając sporną decyzję w sprawie.

W tej sytuacji, uznać należy, że istota sprawy w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do oceny tego, czy organ prawidłowo uznał, że informacja objęta zakresem punktu 6 wniosku skarżącej HFPC z dnia 11 sierpnia 2017 r., a dotycząca tego, „(...) *Ile razy Prokurator Generalny udostępnił informacje dotyczące konkretnych spraw „innym osobom” na podstawie art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze ze wskazaniem: - przedmiotu sprawy, - komu zostały udostępnione, - daty udostępnienia, a także - uzasadnienia udostępnienia informacji*” ma charakter informacji publicznej przetworzonej, o jakiej mowa w art. 3

ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej i w związku z tym, czy organ prawidłowo wezwał skarżącą HFPC o wskazanie na czym polega szczególny interes publiczny przemawiający za udzieleniem jej wnioskowanej informacji.

W związku z powyższym, koniecznym było dokonanie odkodowania zarówno pojęcia „*informacji publicznej przetworzonej*”, jak i pojęcia „*szczególnego interesu publicznego*”.

W ocenie Sądu, wskazać należy, iż informacja przetworzona wymaga podjęcia przez podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej określonego działania intelektualnego w odniesieniu do odpowiedniego zbioru znajdujących się w jego posiadaniu informacji i nadania skutkom tego działania cech informacji publicznej. W efekcie „przetworzenia” dochodzi do powstania nowego jakościowo dokumentu. Jednocześnie przyjmuje się, że informacja publiczna przetworzona to taka, która co do zasady wymaga dokonania stosownych analiz, obliczeń zestawień statystycznych, ekspertyz połączonych z zaangażowaniem w ich pozyskiwanie określonych środków osobowych i finansowych (zob. m.in. prof. dr hab. Marek Chmaj /w:/ M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, wydanie 3, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2018 i cytowany tam wyrok WSA w Warszawie z dnia 17 maja 2005 r., sygn. akt II SA/Wa 481/05; podobnie: wyrok NSA z dnia 6 września 2016 r., sygn. akt I OSK 293/15). W judykaturze przyjmuje się, że przetworzenie informacji jest zebraniem lub zsumowaniem, często na podstawie różnych kryteriów, pojedynczych wiadomości, znajdujących się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego. Te pojedyncze wiadomości mogą być ze sobą w różny sposób powiązane i mogą występować w różnej formie. Przetworzenie jest równoznaczne z koniecznością odpowiedniego zestawienia informacji, samodzielnego ich zredagowania, związanego z koniecznością przeprowadzenia przez zobowiązany podmiot czynności analitycznych, których końcowym efektem jest dokument pozwalający na dokonanie przez jednostkę samodzielną interpretacji i oceny. Proces przetwarzania, którego istotnym elementem jest włożenie wysiłku intelektualnego w przygotowanie informacji, musi prowadzić do jakościowo nowej informacji. Mamy tu zatem do czynienia z opracowaniem informacji jednostkowych i wykreowaniem nowego typu informacji, które można określić mianem informacji źródłowych (zob. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2005 r., sygn. akt IV SAB/Wr 47/05).

Zdaniem Sądu, należy mieć na względzie również to, że informacja publiczna przetworzona to często taka informacja, na którą składa się pewna suma tzw. informacji publicznej prostej, dostępnej bez wykazywania przesłanki interesu publicznego. Ze względu jednak na treść żądania, udostępnienie wnioskodawcy konkretnej informacji publicznej, nawet o prostym charakterze, wiązać się może z potrzebą przeprowadzenia odpowiednich analiz, zestawień, wyciągów, usuwania danych chronionych prawem. Tego typu zabiegi czynią zatem takie informacje proste informacją przetworzoną, której udzielenie skorelowane jest z potrzebą wykazania przesłanki interesu publicznego (tak również: m.in. wyrok NSA z dnia 17 października 2006 r., sygn. akt I OSK 1347/05). Wskazać należy jednocześnie, że w sytuacji, gdy podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej nie dysponuje na dzień złożenia wniosku gotową informacją, a jej udostępnienie wymaga podjęcia dodatkowych czynności polegających na sięgnięciu np. do dokumentacji źródłowej, wtedy wytworzenie dokumentu żądanej treści wskazywać będzie na proces jej przetworzenia. Wówczas żądana informacja będzie miała charakter informacji przetworzonej, to jest takiej, która co do zasady wymaga dokonania stosownych analiz, obliczeń, zestawień statystycznych połączonych z zaangażowaniem w ich pozyskanie określonych środków osobowych i finansowych (zob. m.in. wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 czerwca 2007 r., sygn. akt II SA/Wa 112/07, czy też wyrok WSA w Warszawie z dnia 22 sierpnia 2007 r., sygn. akt II SA/Wa 1048/07).

Należy zauważyć, że w niniejszej sprawie Biuro Prezydialne Prokuratora Krajowego, wzywając skarżącą HFPC w piśmie z dnia 4 września 2017 r. do wykazania szczególnego interesu publicznego przemawiającego za udostępnieniem wnioskowanej informacji z uwagi na jej przetworzony charakter, poinformowało stronę skarżącą, że Prokuratura Krajowa nie dysponuje urządzeniem ewidencyjnym służącym do odrębnej rejestracji spraw, w których udzielono informacji na podstawie art. 12 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze. Organ wskazał również, że „korespondencja wpływająca” jest rejestrowana według zasad zawartych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości, a także podkreślano, iż systemy informatyczne prokuratury nie generują informacji o podstawie prawnej udzielenia informacji.

Z kolei, strona skarżąca w piśmie z dnia 14 września 2017 r. wskazała, że wnioskowana informacja nie ma charakteru informacji przetworzonej, ponieważ nie

wymaga porównania, zmiany lub analizy informacji prostych w celu utworzenia jakościowo nowej informacji przetworzonej.

Mając na względzie powyższe, uznać należy, że istnieje uzasadniona wątpliwość, czy Prokurator Generalny prawidłowo uznał, że informacja objęta zakresem punktu 6 wniosku skarżącej HFPC z dnia 11 sierpnia 2017 r. ma w ogóle charakter informacji publicznej przetworzonej, o jakiej mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej i w związku z tym, czy organ rzeczywiście prawidłowo wezwał skarżącą HFPC o wskazanie na czym polega szczególny interes publiczny przemawiający za udzieleniem jej wnioskowanej informacji.

Otóż, zdaniem Sądu, przywołana przez organ argumentacja jawi się jako mało przekonująca, albowiem podstawą uznania wnioskowanej informacji publicznej za przetworzoną nie powinno być zastosowanie kryterium zakresu funkcji dostępnych w systemie elektronicznym stosowanym w Prokuraturze Krajowej, które służą do organizacji korespondencji przychodzącej. To, że system ten rzekomo nie generuje informacji pozwalających na zidentyfikowanie spraw w zależności od podstawy prawnej udzielanych odpowiedzi budzi zastrzeżenie, albowiem Prokurator Generalny nie powinien - poprzez przepisy wykonawcze - określać, jakie informacje w systemie informatycznym będą generowane automatycznie, a które zostaną uznane za przetworzone. W ocenie Sądu, charakter techniczny systemu informatycznego nie powinien przesądzać o charakterze wnioskowanej informacji, która dotyczy szeregu informacji prostych, a więc faktu udostępnienia informacji dotyczącej konkretnych spraw „innym osobom” (tj. osobom nie będącym organami władzy publicznej ani przedstawicielami mediów), przedmiotu danej sprawy, adresata udostępnienia, czy też daty owego udostępnienia oraz uzasadnienia tego udostępnienia. Jest to tym bardziej niezrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, jak duże kontrowersje i żywą dyskusję w środowisku prawniczym wzbudzała – już na etapie zgłoszenia projektu - sporna kompetencja Prokuratora Generalnego uregulowana w przepisie art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze.

W konsekwencji, Sąd uznał, że przedstawione przez Prokuratora Generalnego powody odmowy dostępu do wnioskowanej informacji wynikające przede wszystkim z ograniczeń technicznych i informatycznych Prokuratury Krajowej, zostały wyartykułowane w sposób nad wyraz ogólnikowy, bez należytego uzasadnienia w treści spornej decyzji.

Niemniej, w ocenie Sądu, należy stwierdzić, że nawet przy założeniu, iż Prokurator Generalny prawidłowo przyjął jednak, iż sporna informacja objęta zakresem punktu 6 wniosku skarżącej HFPC z dnia 11 sierpnia 2017 r., a dotycząca tego, „(...) *Ile razy Prokurator Generalny udostępnił informacje dotyczące konkretnych spraw „innym osobom” na podstawie art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (...)*”, ma charakter informacji publicznej przetworzonej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., to jednak nie można zgodzić się ze stanowiskiem organu, iż skarżącą HFPC nie wykazała, na czym polega szczególny interes publiczny przemawiający za udzieleniem jej wnioskowanej informacji.

Otóż, należy zauważyć, że strona skarżąca wskazała, że jej statutowym celem jest podejmowanie inicjatyw edukacyjnych i badawczych w zakresie problematyki praw człowieka. Ponadto, strona podkreśliła, że zagadnienie działania instytucji publicznych (m.in. sądów, prokuratury, policji) jest jednym z podstawowych zagadnień objętych działalnością skarżącej HFPC, która - w ramach prowadzonej działalności - analizuje m.in. to, w jaki sposób obowiązujące prawo działa w praktyce, dzięki czemu jest w stanie formułować postulaty *de lege ferenda* podczas procesu legislacyjnego.

Warto zauważyć jednocześnie, że *ex officio* Sądowi wiadomym jest, iż Helsińska Fundacja Praw Człowieka, jako organizacja pozarządowa powstała w 1989 z inicjatywy Komitetu Helsińskiego, należy do jednej z bardziej znanych w Europie organizacji prowadzących szeroko zakrojoną akcję edukacyjną w zakresie ochrony praw człowieka, monitorując jednocześnie działalność różnych instytucji, od których zależy poziom praworządności w Polsce. Zajmuje się także działaniami na rzecz ochrony praw jednostki poprzez udział w sprawach sądowych w ramach m.in. Programu Spraw Precedensowych. W tym miejscu wskazać należy, że również w dotychczasowym orzecznictwie zauważa się, iż w sprawach, w których istnieje konieczność wykazania, że uzyskanie informacji jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, to organy nie powinny mieć żadnych wątpliwości, że ta przesłanka jest spełniona w odniesieniu do Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka w realizacji jej wniosku, albowiem już z samego statutu tej organizacji wynika, iż jej celem jest propagowanie praw człowieka, jako podstawy funkcjonowania państwa i społeczeństwa, wzmacnianie w społeczeństwie poszanowania dla godności i praw człowieka oraz działanie na rzecz ochrony praw człowieka (§ 8 pkt 1- 3 statutu

HFPC). W orzecznictwie podkreślano, iż dotychczasowa działalność HFPC w realizacji jej statutowych celów nie może nasuwać żadnych wątpliwości, iż jej działalność wpływa pozytywnie na funkcjonowanie określonych struktur publicznych w dziedzinie przestrzegania praw człowieka (tak m.in. wyrok NSA z dnia 9 grudnia 2010 r., sygn. akt I OSK 1798/10).

Jednocześnie, zgodzić się należy ze skarżącą HFPC, że organ, wydając zaskarżoną decyzję zignorował w sposób nieuzasadniony okoliczność, iż przedmiotem wniosku strony skarżącej są informacje dotyczące korzystania przez Prokuratora Generalnego z kompetencji przyznanej mu na mocy kontrowersyjnego przepisu art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze, który był przedmiotem licznych publikacji prasowych oraz szerokiej debaty publicznej. Jest to o tyle istotne, o ile zważy się, że dotychczas Prokuratura Krajowa nie odniosła się oficjalnie do szeregu informacji prasowych, a więc celem wniosku strony skarżącej było m. in. ich zweryfikowanie.

Zdaniem Sądu, nie sposób zgodzić się również z oceną organu, iż fakt prowadzenia szerokiej debaty publicznej nad znaczeniem kompetencji wynikającej z art. 12 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze *„nie przesądza o wystąpieniu kwalifikowanej przestanki szczególnej istotności dla interesu publicznego w udostępnianiu wnioskowanej informacji”*. Uznać należy bowiem, że organ pomija fakt, że ustawa - Prawo o prokuraturze jest również przedmiotem analizy ze strony zarówno Unii Europejskiej, jak i Komisji Weneckiej, która podczas wizyty w Warszawie w dniach 25-26 października 2017 r., podczas spotkania z Helsińską Fundacją Praw Człowieka, analizowała również znaczenie i zakres kompetencji Prokuratora Generalnego, o której mowa w art. 12 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze. W tej sytuacji, uznać trzeba, że skarżąca HFPC zasadnie uznała, że powyższa okoliczność dodatkowo świadczy to o tym, iż wnioskowana informacja ma szczególne znaczenie dla interesu publicznego - m.in. dla pozycji Polski na arenie międzynarodowej.

Wskazać należy ponadto, że zupełnie niezrozumiały wydaje się również argument organ, jakoby znaczenie miało to, iż skarżąca HFPC nie ma możliwości zainicjowania procesu legislacyjnego, przez co nie wykazała szczególnego interesu publicznego uzasadniającego udostępnienie jej wnioskowanych informacji. Zdaniem Sądu, strona skarżąca zasadnie zarzuciła, iż takie stanowisko Prokuratora Generalnego prowadzi do błędnej sugestii, jakoby jedynie podmioty posiadające

prawo inicjatywy ustawodawczej są upoważnione do otrzymania informacji przetworzonej, gdy tymczasem taka argumentacja organu zaprzecza celowi, jakim jest udostępnianie informacji publicznej podmiotom niebędącym organom władzy publicznej

W konsekwencji, Sąd zgodził się ze skarżącą HFPC, że uzyskanie spornej informacji jest warunkiem niezbędnym dla zapewnienia zasady jawności działalności organów publicznych, w szczególności Prokuratora Generalnego oraz podległych mu prokuratorów.

W tej sytuacji, uznać należy, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 7 k.p.a., który nakłada na organ obowiązek podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Według Sądu, przyjęta przez organ interpretacja przepisów prawa materialnego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie doszło do nieprawidłowego uznania, iż stan faktyczny sprawy nie pozwala na udostępnienie wnioskowanej informacji publicznej.

W ocenie Sądu, uznać trzeba, iż w celu realizacji konstytucyjnej zasady transparentności działania organów administracji publicznej, koniecznym jest zapewnienie takim organizacjom, jak skarżąca HFPC, pełnej wiedzy na temat tego, w jaki sposób Prokurator Generalny korzysta z kontrowersyjnej kompetencji, o której mowa w art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze.

W konsekwencji wskazanego powyżej uchybienia, skład WSA w Warszawie orzekający w niniejszej sprawie uznał, iż Prokurator Generalny - odmawiając stronie skarżącej udostępnienia wnioskowanej informacji publicznej - dokonał wadliwego zastosowania przepisów art. 16 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, przez co naruszył jednocześnie w sposób ewidentny zarówno zasadę praworządności wyrażoną w przepisach art. 6 k.p.a. i art. 7 *in principio* k.p.a. oraz art. 7 Konstytucji RP, jak i zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów praworządnego Państwa, o której mowa w art. 8 k.p.a.

Biorąc powyższe pod uwagę, Wojewódzki Sad Administracyjny w Warszawie - działając na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c p.p.s.a. - orzekł, jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

Rozstrzygając z kolei w przedmiocie kosztów postępowania sądowego, Sąd miał na uwadze normy prawne wyrażone przede wszystkim w przepisach art. 200 p.p.s.a. w związku z art. 209 p.p.s.a.

Na wygnaniu w... co pisy
Za... ..

A handwritten signature in black ink, consisting of a single, fluid stroke that loops at the end.